

Hồi 50

Hỗ Công Quỷ Quyết Chế Phục Quỷ
Hùng

Tô Bằng Hải tức giận, nạt lên một tiếng, không đợi đối phương đánh ra, tay hữu đã quét ngang một trượng, đồng thời tay tả dùng chưởng lực bửa tới ngang ngực.

Đối phương đang đưa cao lên, bỗng nhiên hạ nhanh xuống, nắm lấy cánh tay tả của Tô Bằng Hải lật ngược lên.

Tô Bằng Hải thấy cánh tay trái bị tê liệt, thất kinh nhủ thầm:

“Chẳng biết đây là môn võ công gì mà đối phương lại sử dụng nhanh như thế, thực ta chưa từng thấy.”

Lão liên ngâm vận nội công đánh tung ra để hóa giải. Không ngờ Đỗ Duy Sinh muốn nhân cơ hội này diệt trừ Tô Bằng Hải, nên nhảy tung lên dùng một thế chưởng đâm thẳng vào đầu Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải tuy võ công thâm hậu, song ở trong trường hợp này cũng phải lúng túng, chỉ còn có cách lách mình sang một bên. Đỗ Duy Sinh lại thừa thế biến chưởng thành trảo chộp vào huyệt Mệnh Môn của Tô Bằng Hải. Tô Bằng Hải tức giận, nạt lên một tiếng, vận khí nội đan điên, ngã mình ra đằng sau, tránh khỏi cái chộp ấy.

Tuy Tô Bằng Hải ở trong thế bị động nhưng tai mắt rất minh mẫn. Mỗi khi đối phương biến chiêu lão đã kịp thời ứng phó ngay. Chỉ trong thời gian chớp mắt, hai người đã trao đổi nhau hơn mười mấy chiêu thế.

Bỗng Đỗ Duy Sinh đang đánh lại dừng tay cười lớn, nói với Tô Bằng Hải:

- Tô lão huynh ! Mau ra tay ngăn đón kẻ cướp đoạt linh quy...

Nói chưa dứt lời, toàn thân lão đã bay bổng lên không, chúc ngược đầu xuống đất, phóng thẳng đến chỗ người kia.

Té ra khi Đỗ Duy Sinh dùng trảo chộp nơi huyệt Mệnh Môn của Tô Bằng Hải không trúng thì nghĩ rằng có giao đấu nữa cũng chẳng đánh chết Tô Bằng Hải được. Lão mới đổi ý bỏ cuộc đấu, phóng mình đến bên người ôm lấy chiếc hộp báu.

Tô Bằng Hải quay đầu nhìn lại thì thấy lúc này Bạch Vân Phi đã chạm tay với người ôm chiếc hộp linh qui đó.

Người đó tay hữu ôm chiếc hộp, chỉ còn một tay tả đỡ gạt thế công của Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi đã dùng liên tiếp mười chiêu ác độc, mỗi chiêu đều khác nhau. Vì nàng đang nóng lòng lo đến tính mạng Quân Vũ, nên cố vận hết sức mình gấp rút thắng địch. Tuy vậy, người kia chỉ một mặt tránh né, không phản công một chiêu nào mà trước sau Bạch Vân Phi vẫn không làm sao áp đảo được địch thủ.

Bỗng lúc đó, một luồng hào quang màu xanh từ trên không trung lóe xuống, sức mạnh như vũ bão, nhắm đỉnh đầu người cầm chiếc hộp đánh xuống.

Thì ra Đỗ Duy Sinh đã bỏ Tô Bằng Hải, cầm gậy trúc nhảy đến tiếp đấu với Bạch Vân Phi.

Người cầm hộp báu thấy thế nổi giận, tung ra một lượt ba luồng chưởng, một luồng cản chiếc gậy trúc của Đỗ Duy Sinh, còn hai luồng tống thẳng vào mặt Bạch Vân Phi, làm cho Bạch Vân Phi chịu không nổi phải thối lui ra hơn bảy bước mới tránh được.

Cây gậy trúc của Đỗ Duy Sinh bị chưởng lực của người kia cản lại, bay vù một vòng phát ra một tiếng vo vo kinh hãi, đồng thời cả thân mình Đỗ Duy Sinh cũng bị dội ra chẳng khác nào một quả bóng.

Người ôm chiếc hộp báu vẫn đứng nguyên một chỗ, cất tiếng cười hăng hắc.

Đỗ Duy Sinh là một tôn sư của phái võ lâm, danh vọng đâu phải vừa, và võ công cũng không phải tầm thường. Thế mà vừa mới chạm tay đã bị đối phương đánh lộn ngược trở lại như thế thì thật là một chuyện lạ lùng. Tô Bằng Hải đứng nhìn trần trối, mà lòng khủng khiếp. Các cao thủ đứng xung quanh đều ngơ ngác, trở mắt nhìn vào kỳ nhơn đó không còn hiểu họ là ai, hiện đang ở đâu.

Bỗng Bạch Vân Phi cất tiếng gọi lớn:

- Sư phụ ! Sư phụ !

Vừa kêu nàng vừa phóng mình đến.

Người mà nàng gọi là sư phụ vẫn bình tĩnh, đứng nguyên một chỗ, tay ôm chiếc hộp, ngược mặt lên trời cười một tràng dài, nói lớn:

- Đồ đệ ! Võ công của ngươi đã tiến triển khả quan ! Khi này ngươi xuất thủ ta thấy khá lắm. Bây giờ ta có một việc gấp phải làm, hẹn gặp ngươi vào một dịp khác.

Chưa dứt lời, dị nhân đã lắt mình một cái mất hút.

Bạch Vân Phi cố chạy theo, và gọi to:

- Sư phụ ! Sư phụ !

Nhưng không còn thấy bóng dị nhân đó đâu nữa.

Bạch Vân Phi đã biết sư phụ nàng võ công tuyệt thế, một khi đã vận dụng khinh công bỏ đi thì không còn cách nào đuổi theo kịp. Nhưng theo lời nói của Thiên Cảnh thì chỉ có Vạn Niên Hỏa Quy mới cứu được bịnh tình của Quân Vũ. Không ngờ vừa tìm thấy Vạn Niên Hỏa Quy thì lại là sư phụ nàng giật đi. Như thế thật là một chuyện đau đớn.

Nghĩ đến sinh mạng của Quân Vũ, từng giọt nước mắt nàng rơi xuống.

Nàng lại nhớ đến dĩ vãng. Từ trước đến nay sư phụ nàng đối với nàng rất chiều chuộng, chẳng bao giờ trái ý nàng. Bất cứ việc gì, nàng đã cầu xin thì sư phụ nàng đều chấp thuận cả. Sư phụ nàng đã đối với nàng như thế, tại sao đêm nay lại có hành động bất thường như vậy.

Mã Quân Vũ thương thế lâm nguy, nếu không được Vạn Niên Hỏa Quy cứu chữa thì còn gì tánh mạng.

Nàng nhìn ngơ ngác về hướng mà sư phụ nàng đã mất hút, đôi dòng lệ nhỏ xuống long lanh, nỗi đau khổ trộn lẫn trong tuyệt vọng. Tâm hồn nàng lúc này như chìm sâu trong ảo tưởng. Nàng đứng trơ ra đó, không còn hay biết gì sự việc chung quanh.

Bỗng một bàn tay mềm mại nắm lấy tay nàng, và một giọng u buồn, vắng vắng bên tai:

- Con Vạn Niên Hỏa Quy đó bị người ta cướp mất rồi, dầu cô nương có chết lặng nơi này cũng chẳng ích gì. Vậy chúng ta nên tìm chỗ nghỉ ngơi là hơn.

Bạch Vân Phi nghe tiếng nói ấy như tỉnh giấc mơ, bất giác “ừ” một tiếng, và đưa mắt nhìn khắp nơi, thấy Đỗ Duy Sinh và mọi người đã biến đi mất.

Các đóm lửa đã tắt lịm, cảnh im lặng hãi hùng đã trở về với núi rừng hoang tịch. Gió núi thổi từng luồng, tạt vào những cành thông vì vút. Cảnh tượng ác đấu vừa rồi như bị xóa nhòa trong trí óc của mọi người.

Bạch Vân Phi thở dài đưa tay lau sạch nước mắt, nhìn vào mặt người đứng bên cạnh, và nói với giọng thâm trầm:

- Trở về để làm gì ? Chúng ta không còn cách gì để cứu chàng nữa, và chàng không còn sống được bao lâu.

Người đứng bên Bạch Vân Phi chính là Phàn Tú Vỹ.

Thấy Bạch Vân Phi quá buồn thảm, Phàn Tú Vỹ nói:

- Không lẽ trên đời này trừ con Vạn Niên Hỏa Quy đó không còn thuốc nào để chữa cho lành bệnh sư huynh của cô nương sao ?

Bạch Vân Phi nói:

- Dầu trên thế gian này có linh dược đi nữa cũng không thể nào cứu kịp. Vì bệnh tình sư huynh tôi rất nặng, chỉ còn sống được hai ngày hai đêm nữa là nhiều. Trong thời gian ấy tìm đâu ra linh dược ?

Phàn Tú Vỹ nói:

- Sau khi sư phụ cô nương đoạt mất Vạn Niên Hỏa Quy thì các cao thủ các phái Hoa Sơn, Tuyết Sơn tự nhiên rút lui hết. Nhưng Sử Thiên Cảnh lại dắt những người trong Thiên Long Bang lần theo hang đá đi lên, trông có dáng hấp tấp lắm. Chẳng biết chúng có mưu đồ gì khác chăng ?

Bạch Vân Phi nghe nói thì mỉm cười. Nhưng nụ cười chỉ thoáng qua rồi nhường lại cho vẻ mặt u hoài, lạnh lùng nói:

- Dẫn cho họ có một dự tính nào cũng không thể cứu vãn nổi bệnh tình của Vũ huynh. Nói đến đây, Bạch Vân Phi quay gót chậm chạp bước về.

Hai người bước ra khỏi hang tối đó, đột nhiên Bạch Vân Phi quay đầu lại nói với Phàn Tú Vỹ:

- Đêm nay được cô nương đỡ, tôi lấy làm cảm kích, những mong lấy được Vạn Niên Hỏa Quy để cho cô nương khôi phục dung nhan, ngờ đâu sự việc quá bất ngờ, Vạn Niên Hỏa Quy bị sư phụ tôi cướp mất. Sư phụ tôi khinh công đã đến mức thượng thừa, tôi tuy muốn đuổi theo cũng không thể nào đuổi kịp. Nhưng cái ơn cô nương đã giúp tôi đêm nay, tôi vẫn ghi mãi mãi trong lòng. Ngày nào gặp được mặt sư phụ tôi, nhất định tôi sẽ cầu xin ông ta giúp cho cô nương được khôi phục dung mạo.

Phàn Tú Vỹ lạnh lùng mỉm cười nói:

- Hai mươi năm ẩn cư trong núi này đã làm cho tôi an phận với khuôn mặt xấu xa này rồi ! Cô nương có lòng thương, như thế cũng đủ để cho tôi mang ơn gấp bội. Còn việc sau này chưa biết trời có chiều lòng người chăng ?

Nói đến đây, Phàn Tú Vỹ thở dài, ngừng một lúc lại nói:

- Hai mươi năm về trước, tuy võ công tôi không lấy gì đặc dị, song đã làm chấn động giang hồ không phải ít. Tánh tình tôi lại nhiều cay độc, nên được người đời tặng cho tôi cái biệt hiệu là Tam Thủ La Sát... Thế rồi, từ ngày bị Sử Thiên Cảnh hủy hoại dung nhan, tâm hồn tôi biến chuyển rất nhiều... Qua hai mươi năm ẩn cư trong núi thẳm, tôi cố rèn luyện các môn tuyệt học, một mặt để phục thù, một mặt để đoạt chức võ công đệ nhất giang hồ. Ý niệm là thế, ngờ đâu hôm nay được gặp cô nương, tôi mới rõ là lâu nay tôi đã sống trong ảo mộng.

Bạch Vân Phi liếc nhìn Phàn Tú Vỹ hỏi:

- Sao thế ?

Phàn Tú Vỹ thẹn thùng đáp:

- Hai mươi năm khổ luyện của tôi chẳng qua là một việc làm nhỏ mọn mà tôi tưởng đó là một kỳ công vĩ đại. Về ám khí thì tôi có tìm được hai môn cũng không tệ lắm, như Phi Hỏa Âm linh Lôi và Thất Bộ Đoạt Hồn Sa. Hai môn này xét về chất độc thì lợi hại thật, nhưng cũng chỉ có thể làm hại được kẻ có võ công tầm thường. Không nói đến những người thân pháp tuyệt học như cô nương, cứ như Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh, nội một môn ném Kim Hoàn của lão cũng đủ để cho tôi thấy chỗ thấp kém của tôi rồi ... Còn nói đến chưởng pháp thì tôi đây lại còn thua xa các cao thủ đương thời gấp bội. Võ công của tôi chỉ là một hạt cát trong bãi trường sa mà trước đây tôi đã dám mang một kỳ vọng, thật đáng hổ thẹn !

Bạch Vân Phi nói:

- Ô ! Cô nương chớ quá tự khiêm như thế.

Phàn Tú Vỹ buồn bã đáp:

- Không ! Tôi đã tự xét mình, xét người, nên giờ đây tôi có một ý niệm mới, mong được nhờ cô nương giúp đỡ ...

Bạch Vân Phi mỉm cười đáp:

- Cô nương có ý định muốn theo tôi thụ giáo chăng ?

Phàn Tú Vỹ nói:

- Tôi không dám có hy vọng đó, chỉ mong cô nương cho tôi theo một bên để sai khiến. Như vậy tâm niệm tôi đã thỏa mãn lắm rồi.

Bạch Vân Phi cười nhạt:

- Đến như bản thân tôi mà còn chưa chắc đã bảo vệ nổi, dám đâu chiếu cố đến cô nương.

Phàn Tú Vỹ nói:

- Tôi chẳng phải tham lam, muốn cô nương truyền dạy võ công đâu. Mặc dầu tôi có ngưỡng mộ thật, nhưng điều đó tùy lòng hảo tâm của cô nương định đoạt.

Bạch Vân Phi hỏi:

- Nếu không vì một chút võ công của tôi thì cô nương chịu ép mình theo tôi để làm gì ?

Phàn Tú Vỹ đáp:

- Ngoài công phu võ học của cô nương, tôi cảm mến cô nương về đức độ và tác phong. Vả lại, cô nương tuy có thông minh thật, song lịch duyệt giang hồ chưa được bao nhiêu. Tôi vì mến cô nương nên muốn theo để giúp đỡ cô nương về phương diện ấy. Có tôi một bên chắc cô nương nhẹ đi phần nào lo lắng trên chốn giang hồ.

Bạch Vân Phi thấy lời nói của Phàn Tú Vỹ quả chân thật, phát ra tự đáy lòng, nên không thể không cảm động nên gật đầu, nói:

- Người đã thành tâm như thế tôi nỡ nào từ chối. Song mọi việc nhất thiết phải nghe theo tôi mới được.

Phàn Tú Vỹ mừng rỡ, vội đặt gối quì xuống đất, và nhoẻn miệng cười, nói:

- Tiện nữ được cô nương ban ơn như thế, từ nay nhất định lấy lòng trung trực hầu hạ cô nương. Nếu có hành động nào phản phúc sẽ bị đất trời hành phạt.

Bạch Vân Phi vội đỡ Phàn Tú Vỹ dậy và nói:

- Thôi, người hãy đứng dậy ! Ta đã bằng lòng cho người theo bầu bạn thì còn làm như thế mà chi.

Dứt lời, Bạch Vân Phi quay gót bước chậm đến ngôi nhà đá. Phàn Tú Vỹ cũng nối gót theo sau.

Bấy giờ đã vào canh tư, trong nhà ánh đèn ngậm mờ chiếu sáng. Cây đèn dầu thông, tim đã lụn, ánh sáng yếu ớt.

Thanh Loan ngồi trên giường, một tay chống cằm, một tay chống gối, mắt nhìn sững vào Quân Vũ đang nằm thở thoi thóp bên cạnh. Nét mặt nàng hình như không có một tí nào đau khổ, chỉ thấy nàng lặng yên, hình như đang nghĩ tới một tâm sự gì.

Bạch Vân Phi rón rén đến bên nàng mà nàng cũng chẳng hề hay biết.

Bạch Vân Phi thở dài, đưa tay vuốt tóc Thanh Loan, hỏi nhỏ:

- Loan muội! Muội làm sao thế ?

Thanh Loan như sức tỉnh giấc mơ, nhướng mắt nhìn Bạch Vân Phi, rồi bỗng đứng thẳng dậy, dụi mắt hỏi:

- Đại tỷ tỷ! Tỷ đã bắt được con Vạn Niên Hỏa Quy chưa ?

Bạch Vân Phi buồn bã lắc đầu, đáp:

- Vạn Niên Hỏa Quy đã bị người ta cướp mất rồi !

Thanh Loan thốt lên một tiếng kinh ngạc, dựa vào mình Bạch Vân Phi, nói:

- Ôi ! Người đó đáng chết ! Hắn không biết tỷ lấy con rùa ấy là để chữa bệnh cho Vũ ca sao ?

Bạch Vân Phi điềm tĩnh đáp:

- Người đó là vị ân sư truyền nghệ cho tỷ. Tỷ đánh không lại và đuổi theo cũng chẳng kịp.

Thanh Loan quay đầu nhìn Quân Vũ, nói:

- Vạn Niên Hỏa Quy bị cướp mất thì Vũ ca còn sống được bao lâu nữa ?

Bạch Vân Phi cắn môi bạo dạn đáp:

- Có thể miễn cưỡng sống thêm hai ngày đêm nữa.

Thanh Loan bỗng nhiên cười lên một tiếng. Tiếng cười lạnh như băng tuyết. Nàng quay lại khêu ngọn đèn tàn. Ánh sáng phụt lên le lói, làm cho căn nhà đá sáng tỏ hơn.

Nàng ngồi xuống cạnh giường Quân Vũ, và đưa tay vẫy Bạch Vân Phi:

- Đại tỷ! Hãy đến ngồi đây. Muội có nhiều việc muốn nói với tỷ.

Bạch Vân Phi thấy Thanh Loan có cử chỉ quái dị, cau mày trầm nghĩ:

“Vị cô nương trẻ thơ này chắc là tâm tư đã biến động rồi !”

Tuy nghĩ thế, song Bạch Vân Phi không nỡ trái lời, bước đến ngồi một bên Lý Thanh Loan.

Thanh Loan đưa mắt nhìn sững vào Bạch Vân Phi một lúc lâu, mới cất giọng hỏi:

- Đại tỷ, tỷ mến muội lắm phải không ?

Bạch Vân Phi gật đầu.

Thanh Loan hỏi tiếp:

- Tỷ cũng rất mến Vũ ca phải không ?

Câu hỏi ấy làm cho Bạch Vân Phi không thể nào đáp ngay được. Nàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nhẹ.

Thanh Loan lại nói tiếp:

- Nếu Vũ ca chết đi chắc tử cũng đau lòng như muội chẳng kém. Nhưng này Đại tử tử! Trước khi chết chắc Vũ ca có rất nhiều chuyện muốn nói với chúng ta để nhờ chúng ta giúp đỡ huynh ấy.

Bạch Vân Phi hỏi:

- Dĩ nhiên là thế ! Nhưng tại sao muội lại nghĩ đến chuyện đó ?

Thanh Loan thở dài nói:

- Ôi ! Lúc tử đi rồi, muội ngồi lại đây một mình suy nghĩ mãi. Muội nghĩ được một việc, lại tiếp đến nghĩ thêm nhiều việc nữa.

Bạch Vân Phi không nhịn cười được, hỏi:

- Muội nghĩ việc gì vậy ?

Thanh Loan tỏ ra quan trọng nói:

- Tử đã không còn cách gì cứu được Vũ ca thì tất Vũ ca phải chết. Mà Vũ ca chết thì chúng ta phải đi báo cho cha mẹ huynh ấy hay. Nhà Vũ ca ở Nhạc Dương tại Đông Mậu Lĩnh, một ngôi trang viện rất lớn gọi là Thủy Nguyệt Sơn Trang.

Bạch Vân Phi ngắt lời, nói:

- Loan muội... muội...

Thanh Loan không để cho Bạch Vân Phi nói, vội tiếp lời:

- Sau đó còn phải đến cho đại sư bá biết ! Oi ! Nếu đại sư bá mà biết được tin này chắc làm buồn lắm, Đại tử tử nhỉ !

Bạch Vân Phi sắc mặt nặng nề, xem vào hỏi:

- Có phải muội muốn cho tử đi báo hung tin này cho các người thân của Vũ huynh chăng ?

Thanh Loan nói:

- Ủ ! Tử đi làm công việc đó. Còn muội, muội sẽ ở lại đây với Vũ ca cho có bạn.

Phàn Tú Vỹ nghe hai người bàn bạc lạnh cả người, hỏi lại:

- Loan cô nương ! Tại sao cô nương lại muốn ở đây để làm bạn với một xác chết ?

Thanh Loan đáp ngay:

- Nếu đi hết chỉ để Vũ ca một mình ở lại làm sao an lòng ?

Phàn Tú Vỹ hỏi:

- Cô nương muốn giữ xác sư huynh lại bao lâu ? Nếu sư huynh mà chết thì thi thể không quá ba ngày đã phải cứng đờ rồi, không thể nào để mãi trong động này được. Còn như

muốn dùng nơi đây làm một nấm mồ thì cũng phải dùng đá lấp cửa lại. Cô nương làm sao gần gũi được với xác chết ? Không lý cô nương muốn cùng chôn với sư huynh cô sao ?

Thanh Loan mặt mày bình thản, không có chút gì kinh sợ, chậm rãi nói:

- Từ khi muội thấy được nấm mồ của Quyên tử, người biểu tử của Vũ ca, muội đã biết rằng người chết phải mai táng, không thể còn thấy được mặt trời, mặt trăng. Nên đêm qua muội đã nghĩ rất nhiều, muốn để Đại tử tử đi báo tin, còn muội ở đây sẽ tìm một đồng đá thật nhiều, lấp cửa động, rồi muội cùng ngồi đây với Vũ ca. Muội vốn sợ ma, nhưng nghĩ rằng Vũ ca đối với muội rất tốt, dẫu huynh ấy có thành ma muội cũng không sợ.

Thanh Loan nói liên miên không ngắt, như một kẻ tâm hồn loạn động, lời nói chứa đầy tình cảm thấm thiết, khiến cho Phan Tú Vỹ là một kẻ đã từng lăn lộn giang hồ, dưới tay đã từng sát hại không biết bao nhiêu nhân mạng, giờ đây, trước tâm hồn trong trắng và chí tình của Thanh Loan cũng phải cảm động.

Bạch Vân Phi thấy Thanh Loan vì đau khổ quá đến nỗi biến sinh tâm trạng như vậy thì hai dòng nước mắt chảy xuống ròng ròng.

Nhưng Thanh Loan trái lại không có một giọt nước mắt, vẻ mặt lạnh lạnh, thân mật bước đến bên Bạch Vân Phi nói:

- Đại tử tử ! Tử đừng khóc nữa ! Ban đầu muội thấy Vũ ca bệnh nặng, nhưng muội tin tưởng ở tài năng của tử có thể chữa được, muội không quan tâm mấy. Muội tưởng có tử trước mặt là mọi việc trên đời không có gì không làm được. Oi ! Nào ngờ tài giỏi như tử mà cũng không có phương pháp cứu được một người bệnh sắp chết. Nhưng tử cũng đã tận lực rồi. Tuy không thể cứu Vũ ca, nhưng còn biết làm sao ?

Bạch Vân Phi nghe lời khuyên của Thanh Loan, lòng thấy khó chịu, thầm nghĩ:

“Thanh Loan tự thuở nay như một đứa bé ngây thơ, lương tâm thuần khiết, chẳng bao giờ biết nghĩ ngợi điều gì. Nàng đối với ta một mực tín thành. Nay nghe Quân Vũ phải chết, nàng đã không đau xót, còn khuyên ta. Như thế tức là lòng nàng đã đau đớn đến mức cùng cực rồi !”

Thật vậy ! Con người khi đã quá đau đớn thì không còn biết đau đớn nữa.

Bạch Vân Phi còn đang suy nghĩ thì Thanh Loan đã cất giọng nói:

- Trước kia muội không biết gì cả, nhưng mấy ngày nay muội đâm ra suy nghĩ rất nhiều việc. Muội nghĩ đến chuyện Vũ ca tể mộ Quyên tử ở trên bờ suối nơi Thủy Nguyệt Sơn Trang. Muội nghĩ đến lúc ở Phan Dương Hồ, Vũ ca, muội và tử cùng nhau thưởng nguyệt trên du thuyền. Hôm ấy tử mời muội uống rượu và đàn một bản nhạc làm cho muội khóc nức nở, nằm trong lòng Vũ ca. Nhưng đàn xong bản nhạc này tử lại bứt hết dây đàn. Oi ! Khi đó muội thật ngu muội, không biết tử là gái cải trang. Cho đến lúc ở Kỳ Liên Sơn tử vì cứu muội, bị rách một vạt áo xanh, muội mới biết tử là gái. Nhưng võ công tử giỏi hơn muội và Vũ ca nhiều. Nếu được tử cùng Vũ ca và muội ở chung một nơi chắc tử sẽ làm cho Vũ ca

được sung sướng. Còn muội mà được gần tử thì được học thêm một ít tài nghệ. Như thế thú vị biết mấy ...

Nói đến đây, bỗng Lý Thanh Loan quay đầu nhìn Mã Quân Vũ, rồi nắm chặt tay Bạch Vân Phi nói tiếp:

- Không ngờ vết thương Vũ ca không còn cách nào chữa được nữa. Muội muốn cùng chết với Vũ ca trong động này nhưng lại không đành bỏ tử sống trên thế gian này một mình... Lúc mà tử vĩnh viễn không gặp chúng tôi nữa thì chắc tử đau khổ lắm. Có phải thế không, Đại tử tử ?

Bạch Vân Phi quá cảm kích, vụt đưa tay xé toạt chiếc áo xanh nàng đang mặc trong mình và vứt bỏ chiếc khăn xanh đội trên đầu, rồi nghiêm nghị nói:

- Từ nay trở đi vĩnh viễn tử không mặc nam trang nữa. Tử sẽ đem tài năng của tử kéo dài cái ngày sống còn của Vũ huynh, được ngày nào hay ngày ấy. Sau khi Vũ huynh lìa trần, tử sẽ mang kiếm đi khắp chân trời góc bể, tìm kẻ nào đã đả thương Vũ huynh xé xác nó ra. Khi làm xong điều đó, tử sẽ trở về đây và ở mãi nơi đây ...

Phàn Tú Vỹ nghe Bạch Vân Phi nói đến đây lạnh mình kinh sợ, hỏi lại:

- Sao ? Không lẽ cô nương cũng muốn chết theo Loan cô nương hay sao ?

Bạch Vân Phi nhướn một nụ cười cay đắng, nói:

- Tôi sẽ giúp cho Loan muội đặt một nơi yên thân và để cho Loan muội toại nguyện, tôi sẽ cùng với Loan muội ở chung mãi mãi ...

Phàn Tú Vỹ nói:

- Nhị vị cô nương có một cảm tình cao thượng như vậy thật cao quý, quỷ thần cũng phải khâm phục. Nhưng theo ý tôi, người chết nên chôn đi rồi hai vị cô nương xây một căn nhà lá nơi nấm mộ, ngày ngày bầu bạn có phải hơn không ? Cần gì phải tự chôn sống theo người chết. Hai vị cô nương làm như vậy nếu vong hồn Mã thiếu hiệp biết được chắc không vui.

Thanh Loan lắc đầu nói:

- Muội muốn ở một nơi nào mà có thể luôn luôn thấy mặt Vũ ca.

Bạch Vân Phi mỉm cười, nói tiếp:

- Đúng thế ! Nơi chúng ta ở là một nơi cùng với Vũ huynh và ngày nào cũng có thể gặp nhau được.

Thanh Loan mỉm cười nói:

- Hay lắm ! Nhưng khi đó thì chắc muội bận việc lắm ! Nào là nấu cơm, tưới hoa, nào là lo quét dọn, vá quần áo cho Vũ ca.

Bạch Vân Phi nói:

- Điều nguyện ước của chúng ta nhất định phải thực hành.

Hai người nói chuyện vào trao đổi mãi tâm tư, khiến cho Phàn Tú Vỹ ngơ ngác không còn hiểu gì nữa.

Nàng nghĩ thầm:

“Đây không phải là cõi mộng ! Trên thế gian đâu có chuyện quái gở như vậy. Thanh Loan thơ đại, có những mộng ảo nông cuồng thì chẳng nói gì. Còn Bạch Vân Phi là con người thông minh xuất chúng, tại sao cũng chìm đắm trong giấc mộng hão huyền như thế ? Chết theo người chết để được sống chung với người chết ! Oi ! quái gở quá ! Nhưng xem vào nét mặt cả hai người đều như xuất thần. Tâm hồn họ như đang theo đuổi một thế giới mộng mị.”

Tuy nhiên, Phàn Tú Vỹ vẫn không dám tỏ lời bàn cãi.

Hai người chuyện trò một lúc thì bỗng Bạch Vân Phi quay đầu hỏi Phàn Tú Vỹ:

- Người ra ngoài xem thử bây giờ là chừng nào ?

Phàn Tú Vỹ bước ra ngoài động, đưa mắt nhìn trời, rồi trở vào nói:

- Sắc trời đã gần canh năm rồi. Đêm hôm qua cô nương giao đấu với nhiều người đã mệt mỏi, xin hãy nghỉ ngơi một chút cho khỏe.

Bạch Vân Phi lắc đầu:

- Tôi chưa thấy mệt ! Người ra ngoài tìm một nơi trọng yếu canh giữ, nếu ta không gọi thì chớ vào đây. Còn người ngoài nhất thiết không cho vào. Kẻ nào ngoan cố, người cứ dùng ám khí mà giết cho ta.

Phàn Tú Vỹ đeo bao tay vào, tuân lệnh bước ra ngoài.

Bạch Vân Phi sửa lại đầu tóc, bảo Thanh Loan:

- Loan muội ! Loan muội cũng nên cầm kiếm đứng ngoài cửa động để canh chừng. Trong lúc tỷ đang chữa bệnh cho Vũ huynh thì muội đừng nói chuyện với tỷ.

Thanh Loan ngoan ngoãn rút kiếm vừa bước ra khỏi cửa động vừa nói:

- Muội biết rồi ! Nhiệm vụ muội bây giờ là canh giữ không cho kẻ lạ mặt vào đây, để tỷ chữa bệnh cho Vũ ca.

Bây giờ Bạch Vân Phi không còn tị hiềm về nam nữ nữa. Nàng khoanh chân ngồi xuống bên giường xoa bóp ba mươi sáu đại huyệt cho Quân Vũ trước, làm cho máu huyết được lưu thông. Sau đó, nàng để cho Quân Vũ nằm yên trên giường, đưa tay cạy răng Quân Vũ ra, rồi áp môi vào dùng chân khí nơi đờn điền chậm chậm cho vào miệng Quân Vũ. Nàng dùng nguyên khí đạo dẫn vào lục phủ ngũ tạng để khôi phục lại công năng của bệnh nhân.

Qua một lúc, Bạch Vân Phi quá mệt nhọc, mặt mày trắng toát, mồ hôi chảy đầm đề, hơi thở dồn dập.

Lối đạo đạt chân khí này là phép hô hấp đạo gia. Chân khí của Bạch Vân Phi từ từ truyền sang Quân Vũ. Chân khí này Bạch Vân Phi đã luyện trên mười năm. Quân Vũ hấp thụ chân khí, nội công có thể tiến triển phi thường. Ngược lại Bạch Vân Phi vì đó yếu đi, nếu không kịp thời điều dưỡng.

Cơ thể Quân Vũ được nguyên khí trợ lực, nên khôi phục công năng, ngũ tạng điều động, huyết mạch lưu hành. Chỉ một lúc sau chàng có thể cử động được.

Bấy giờ, Bạch Vân Phi mới buông tay tạm ngừng, nhưng nàng còn phải dùng nội lực đả thông kinh mạch cho Quân Vũ một lần nữa.

Quân Vũ thở khì ra một hơi rất nhanh, đôi mắt từ từ mở ra.

Tuy vậy, Bạch Vân Phi vẫn chưa dám ngừng tay, mồ hôi nàng đổ xuống như tắm, đầu tóc nàng rối bù, sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở mệt nhọc. Nàng quên cả thân nàng, chỉ lo cho Quân Vũ.

Khi thấy Quân Vũ mở mắt, nàng vừa thở hổn hển vừa nói:

- Hãy mau nhắm mắt lại thử vận hành khí huyết xem sao, đừng nói chuyện.

Bạch Vân Phi nói câu ấy với vẻ quá mệt nhọc, vì nàng đã dùng sức quá nhiều truyền cho Quân Vũ.

Trong khi đó thì thần trí Quân Vũ hoàn toàn tỉnh lại. Chàng thấy hơi nóng từ cổ họng chu lưu khắp các kinh mạch, tụ lại đơn điền, và điều hành khắp cơ thể.

Chàng chợt nghe tiếng nói dứt quãng của Bạch Vân Phi, qua hơi thở hổn hển làm cho chàng giật mình, “ừ” lên một tiếng rồi từ trong miệng phun ra một búng máu tươi.

Máu bắn vào mặt Bạch Vân Phi đỏ ối nhưng Bạch Vân Phi vẫn không để ý, cứ lo việc đả thông kinh mạch cho Quân Vũ.

Sau khi phun được ngụm máu tươi, Quân Vũ cảm thấy trong người khoan khoái dễ chịu hơn. Nhưng thấy Bạch Vân Phi quá lo lắng cho chàng đến nỗi không kịp lau máu trên mặt, chàng đau khổ, ráng sức đưa tay chùi máu trên mặt cho Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi vội đưa tay trái nắm lấy tay Quân Vũ và hỏi:

- Vũ huynh thổ ra được một búng máu, trong người có thấy khỏe hơn tí nào chẳng ?

Bây giờ Quân Vũ đã tỉnh, tâm thần bình ổn. Chàng thấy mặt Bạch Vân Phi đầm mồ hôi, tiếng nói hổn hển, biết nàng đang mệt lắm. Chàng toan mở miệng đáp lời, thì Bạch Vân Phi đã ngăn lại, nói:

- Vũ huynh nên nằm yên, chớ nên cử động và cũng đừng mở miệng nói lời nào. Tôi hỏi Vũ huynh nếu lời nào đúng thì gật đầu, lời nào sai thì lắc đầu mà thôi.

Quân Vũ vội nằm yên, đôi mắt lim dim nhìn Bạch Vân Phi, bao nhiêu mến thương như lắng đọng trong tâm thần chàng.

Chàng nghĩ thầm:

“Ôi ! Bạch Vân Phi có một cảm tình thâm hậu đối với mình. Ngày thường nàng đối với ai cũng lạnh nhạt, ngạo nghễ. Thế mà giờ đây trước sự nguy vong của tánh mạng ta, nàng đã tận tâm, hết sức... Xem thế thì ơn của nàng đối với ta sâu như biển.”

Nghĩ đến đây, Quân Vũ buông một tiếng thở dài, một ngụm máu tươi lại trào ra, bắn vào mặt Bạch Vân Phi.

Chàng thương tâm quá muốn tự tay chàng lau máu trên mặt cho Bạch Vân Phi, nên chàng đưa tay lên, cầm chiếc khăn run rẩy.

Bạch Vân Phi thấy thế cũng hiểu được phần nào tình cảm của chàng, nên vội vã giật lấy chiếc khăn lau sạch máu trên mặt chàng trước, rồi mới lau máu trên mặt nàng sau.

Nàng lại kê vào tai Quân Vũ nói nhỏ:

- Tôi quyết không làm điều không phải đối với Loan muội ! Loan muội và tôi đều mong Vũ huynh sống lại. Nếu mà Vũ huynh chết đi thì Loan muội cũng không thể nào sống được trên đời này. Còn tôi cũng vậy ...

Quân Vũ quá cảm động, đôi mắt ướt đẫm, không thể nào nín được, cất giọng run run nói:

- Đại tỷ tỷ ! Tôi là người hạ tiện, tài năng đức hạnh không đáng để cho tỷ và Loan muội quý mến đến thế ! Tôi biết lòng của tỷ rồi. Bề ngoài tỷ tuy ngạo nghễ đối với mọi người, nhưng bên trong tỷ đã giành riêng cho tôi một mối nhiệt tình.

Bạch Vân Phi ngắt lời, nói:

- Đây chỉ là tình bạn mà thôi, đừng nghĩ vớ vẩn ...

Nói chưa dứt lời, Bạch Vân Phi cảm thấy đầu óc choáng váng. Nàng ngã nhào tới đằng trước, hai tay chụp trúng trên mình Quân Vũ.

Quân Vũ tuy đã hai lần được Bạch Vân Phi vận dụng nội công tiếp trợ, nhưng lần nào chàng cũng tỉnh lại chốc lát rồi mê đi. Lần này, Bạch Vân Phi cố đem hết sức lực truyền cho chàng nên chàng đủ sức khỏe và tỉnh táo hơn mọi lần.

Chàng thấy Bạch Vân Phi chưa nói dứt câu đã té xỉu nằm úp trên mình chàng. Chàng thất kinh, sờ vào Bạch Vân Phi thì thấy quần áo nàng ướt đẫm mồ hôi, hơi thở dồn dập, và nàng đã ngất đi vì kiệt sức.

Quân Vũ thấy trong người chàng có một cảm giác lạ lùng, nhưng vì chàng lo lắng cho Bạch Vân Phi nên không còn đủ bình tĩnh để suy nghĩ. Chàng đưa tay cố đỡ Bạch Vân Phi dậy và gọi:

- Tỷ ơi ! Tỷ ơi !

Bạch Vân Phi ngất xỉu, vẫn nằm yên trên mình Quân Vũ. Trong lúc đó Quân Vũ cũng không đủ sức để chống đỡ nàng dậy nữa.

Qua một lúc, bỗng từ bên ngoài có tiếng vũ khí chạm nhau vang động làm cho Quân Vũ giật mình. Chàng ôm Bạch Vân Phi lay gọi. May thay, chàng đụng nhằm Mệnh Môn huyết ở sau lưng Bạch Vân Phi, làm cho Bạch Vân Phi tỉnh lại.

Bạch Vân Phi nội công đã cao thâm. Nàng bị ngất xỉu là vì nàng đã dùng hết sức mình tiếp sức cho Quân Vũ, nên bị hao mòn chân lực. Trong lúc đó nàng lại quá cảm xúc cho nên tâm thần hỗn loạn. Được nhờ Quân Vũ đụng nhằm huyết Mệnh Môn là nàng tỉnh dậy ngay. Nàng mở mắt ra, thấy nằm trên mình Quân Vũ, nên quá hổ thẹn liền nói:

- Hãy mau thả tôi ra ! Huynh làm gì thế ?

Quân Vũ giật mình, buông tay ra và nói:

- Tôi thấy tử ngất xỉu nên lo lắng ...

Bạch Vân Phi ngồi dậy đưa tay sửa lại mái tóc và nói:

- Không phải tôi có tánh bậy bạ, chớ lầm ...

Bây giờ tiếng la hét của Phàn Tú Vũ từ bên ngoài vọng vào không ngớt, và tiếng thép chạm nhau mỗi lúc một mãnh liệt hơn, chứng tỏ bên ngoài đang có một trận ác đấu.

Bạch Vân Phi cau mày thở dài một tiếng. Nhưng nàng lại mỉm cười thầm, nói:

- Thất Bộ Đoạt Hồn Sa và Phi Hỏa Âm Minh Lôi của Phàn Tú Vũ cũng đủ chống cự với bọn người đó. Vũ huynh đừng nghĩ đến chuyện đánh nhau mà kinh sợ, hãy nhắm mắt dưỡng thần đi.

Dưới ánh sáng chập chùng của ngọn đèn dầu, Quân Vũ thấy nét mặt mệt nhọc của Bạch Vân Phi lúc bấy giờ.

Mặt nàng vốn đỏ hồng đã biến thành trắng nhợt. Thân thể nàng trở nên gầy gò yếu ớt, đôi mắt lơ đãng, tóc rũ xuống che khuất cả vùng trán, trông rất thảm não.

Quân Vũ thấy vậy không thể nằm yên, buột miệng hỏi:

- Đại tử tử ! Tử làm sao thế ? Hình như tử bị trọng thương chẳng ?

Bạch Vân Phi mỉm cười không đáp.

Quân Vũ chợt nghĩ lại, nhủ thầm:

“Nàng là một kẻ võ công thượng thặng. Trong thế gian này trừ những bậc dị nhân mà ta chưa thấy thì không kể, còn các anh hùng hào kiệt đã dễ gì địch lại nàng, đừng nói chi đến việc đả thương. Thế thì vì đâu thân nàng bị tiêu tụy như thế ? A ! Phải rồi ! Nàng đã vì chữa thương cho ta mà hao tổn công lực dường ấy ...”

Nghĩ như thế chàng cất giọng run run nói với vẻ cảm động:

- Tử ơi ! Tử đã vì tôi mà ...

Bạch Vân Phi khoát tay bảo nằm im và nói:

- Tôi chỉ cần tịnh dưỡng một lát là công lực phục nguyên. Vũ huynh thương thế chưa bớt đừng suy nghĩ nhiều mà hao tổn tinh thần. Nếu Vũ huynh biết rằng tôi đã khổ công để chữa thương cho Vũ huynh thì Vũ huynh nên thận trọng lấy sức khỏe, nhắm mắt mà điều hành các huyết đạo.

Quân Vũ nghe câu nói chí tình ấy, lòng quá cảm xúc, hai hàng lệ ứa đọng trên mi. Chàng nhìn sững Bạch Vân Phi, nói:

- Tử chớ khổ tâm vì tôi như vậy ! Tôi nhất thiết nghe theo lời tử dạy.

Dứt lời, chàng nằm nhắm mắt lại, vận hành nội lực, không nghĩ đến chuyện gì nữa cả.

Bạch Vân Phi thấy Quân Vũ vận hành chân lực, biết chàng có ý niệm cầu sống, lòng rất vui mừng. Lập tức nàng khoanh chân ngồi lại nhắm mắt vận khí điều hòa cơ thể.

Nàng vận công theo cách hô hấp huyền môn. Với phương pháp đặc dị ấy, chỉ thời gian ngắn thần khí của nàng đã ngưng tập lại, không còn để ý đến mọi việc xung quanh, đối với việc ác chiến bên ngoài nàng hầu như không còn biết tới nữa.

Quân Vũ vì sức lực còn yếu, thần trí chưa thể tập trung được, nên những tiếng la hét từng hồi ở bên ngoài đã làm cho chàng hoảng hốt, không thể hành công được nữa.

Chàng mở mắt thấy Bạch Vân Phi vẫn ngồi yên, nét mặt trắng nhợt lúc nãy bây giờ đã đổi ra màu hồng, và thần thái dần dần trở lại sung mãn.

Tiếng động bên ngoài mỗi lúc một gần thêm, và hình như đối phương đã lần dần vào đến cửa phòng đá.

Quân Vũ chú ý nghe trong những tiếng la hét ồn ào đó có cả tiếng của Lý Thanh Loan. Chàng giật mình vùng ngồi dậy. Chàng muốn bước xuống giường, nào ngờ vừa nhóm dậy thì toàn thân chàng đã lảo đảo, nhào trở lại.

Vết thương của Quân Vũ quá trầm trọng, sở dĩ chàng tỉnh dậy được là nhờ Bạch Vân Phi đã đem toàn nội lực tập luyện trên mười năm trời, tiếp sức cho chàng. Trong trường hợp này chàng có thể duy trì được sức lực để chống chọi với vết thương mà thôi, làm sao có thể vượt ra ngoài giới hạn ấy được.

Cho nên, chàng vừa cử động mạnh thì các huyết đạo trong người đã bị ngừng hẳn và chân tay tê cứng. Chàng té nằm xuống giường mê mang đi một lúc.

May nhờ lần này Bạch Vân Phi tiếp sức quá nhiều, nên giờ phút mê mang không lâu lắm. Cho đến lúc chàng hồi tỉnh thì Thanh Loan và Phan Tú Vỹ kéo nhau vào trong động rồi.

Phan Tú Vỹ tay mặt cầm một nắm độc sa, đôi mắt nhìn chăm chăm bên ngoài trông thế chờ đợi. Còn Thanh Loan tay nắm trường kiếm đi gần lại chỗ Quân Vũ và Bạch Vân Phi đang nhắm mắt vận công. Áo quần Thanh Loan ướt đầm, chứng tỏ nàng vừa trải qua một cơn ác đấu ghê hồn.

Bên ngoài lại có giọng nói của địch thủ vọng vào:

- Các người còn dùng độc sa đánh chúng ta thì đừng trách chúng ta ác độc đấy nhé !

Quân Vũ nghe tiếng nói ấy rất lạ, chẳng hiểu kẻ nào đã cố tình xâm nhập vào động với dụng ý gì. Tuy thắc mắc như vậy, nhưng Quân Vũ biết mình đang ở trong tình trạng bệnh hoạn, nên cố nén lòng giữ lấy bình tĩnh để vận công không dám hời hợt gì cả.

Lại nghe Phan Tú Vỹ cười nhạt một tiếng, nói:

- Người y đồng áp đảo chúng ta thì đâu phải anh hùng. Kẻ nào có gan thì cứ vào động để xem thử Thất Bộ Đoạt Hồn Sa của ta giết người lợi hại như thế nào.

Lời nói chưa dứt đã thấy một bóng người từ ngoài động muốn mạo hiểm xông vào.

Phàn Tú Vỹ đưa tay đánh ra một nắm độc sa, như một làn khói đậm ra bay vút đến bên ngoài.

Gió cuốn ngọn đèn trong phòng lung lay. Bên ngoài một tiếng rú thê thảm! Bóng người muốn đột nhập vào động đã bị độc sa đánh trúng.

Thật là nguy hiểm ! Miệng động chỉ rộng một thước, một nắm độc sa có cả thảy mấy nghìn hột, khi tung ra là phủ kín cả cửa động rồi, dẫu là kẻ có sức khinh công cao đến bậc nào cũng không thể tránh nổi.

Ném xong một nắm, Phàn Tú Vỹ đưa tay hốt nắm khác, tung mình nhảy ra ngoài động, trở mắt nhìn xung quanh rồi vung thẳng về phía vách đá.

Một tiếng rú rùng rợn tiếp theo. Hình như một người nữa lại bị trúng độc sa rồi !

Phàn Tú Vỹ lại lạnh lẽo hốt thêm một nắm độc sa nữa, đứng ở cửa động thủ thế, miệng lẩm bẩm:

- Ủ ! Nếu còn kẻ nào không sợ chết thì cứ đâm đầu vào đây thử ...

Bên ngoài có mấy tiếng la đáp lại, nhưng không còn có một bóng nào dám liều lĩnh xông vào nữa.

Quân Vũ thấy một người đàn bà xấu xí, dùng độc sa đẩy lui cả số đông địch thủ, lấy làm lạ, hỏi nhỏ Thanh Loan:

- Lý sư muội ! Vị cô nương này là ai ?

Thanh Loan thấy Quân Vũ tỉnh lại, mừng rỡ vô cùng quên cả nhiệm vụ của nàng đang trấn giữ đối phương, nhảy đến bên Quân Vũ, nói:

- Người ấy là bạn của Đại tỷ tỷ.

Quân Vũ sực nhớ lại lời nói của Bạch Vân Phi lúc nãy, lẩm bẩm:

- Phải rồi ! Lúc nãy Đại tỷ tỷ đã có nói đến Thất Bộ Đoạt Hồn Sa và Phi Hỏa Âm Minh Lôi của Phàn Tú Vỹ.

Chàng buột miệng hỏi Thanh Loan:

- Cô nương đó là Phàn Tú Vỹ ?

Thanh Loan sung sướng quá, kêu lớn:

- Phàn tỷ! Hãy mau lại đây ! Vũ ca gọi tỷ kìa !

Quân Vũ nghe Thanh Loan nói như vậy muốn ngăn lại, nhưng không kịp. Phàn Tú Vỹ đã quay đầu lại, và Quân Vũ phải mỉm cười, gạt đầu thủ lễ.

Phàn Tú Vỹ thấy Quân Vũ gục đầu, tưởng lầm Quân Vũ có việc muốn hỏi, nên từ từ tiến bước đến bên giường.

Mấy ngày nay Quân Vũ mê mang, Thanh Loan luôn luôn ngồi bên cạnh, không rời khỏi nửa bước. Nàng để tâm suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, muốn nói với Quân

Vũ rất nhiều việc, nhưng không nói được. Giờ đây đột nhiên Quân Vũ tỉnh lại, làm cho nàng mừng quá đến chảy nước mắt.

Phàn Tú Vỹ vừa bước gần đến bên giường bỗng cảm thấy phía sau có một làn gió thổi đến. Phàn Tú Vỹ biết ngay là có kẻ thừa cơ lẻn vào động liền quay mình trở lại, trở tay đánh ra một cây Phi Hỏa Âm Minh Lôi.

Nhưng bóng người lẻn vào hình như đã chuẩn bị trước, nên khi Phàn Tú Vỹ vừa phóng ám khí thì hắn đã nhảy sát vào vách tường. Phi Hỏa Âm Minh Lôi bị phóng trượt ra ngoài vách nham thạch trước động phát ra một tiếng nổ bùng. Phi Hỏa Âm Minh Lôi bị nứt ra, dính trên vách nham thạch cháy rừng rực, ngọn lửa xanh lè ...

--- oOo ---